

Arrest

nr. 200 679 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 september 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 14 september 2015 asiel aan. Op 24 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtoe-etnie. Meer specifiek bent u een Kuchi van de Ahmadzai-stam. U werd in 1991 geboren in het dorp Taghar in het district Behsud in de provincie Nangarhar. U studeerde als kind in de madrassa. Rond uw twaalfde stopte u en begon u te werken als herder van de geiten en koeien van uw familie. U bent getrouwd met S. A. (...) en jullie hebben één zoon en dochter.

Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban naar uw huis en ze vroegen naar u en M. (...).M. (...) was niet thuis. De taliban namen u mee naar een huis in de bergen. Gedurende zes à zeven dagen werd u mishandeld en ondervraagd. De taliban zeiden dat u een spion was en vroegen u om voor hen te werken. Ze brachten een tolk naar het huis, die voor uw ogen gedood werd. Ze verweten u dat uw broer in het leger werkte. Ze zeiden ook dat u moest zorgen dat uw vader zijn land verkocht zodat het geld naar de taliban zou gaan. Uiteindelijk lieten ze u gaan nadat ze u een telefoonnummer gegeven hadden waarop u moest bellen indien u informatie had over de aanwezigheid van de Amerikanen, de veiligheidsdiensten of de regering. U werd ziek in de auto toen de taliban u terug weg brachten. Ze duwden u uit de auto. U was bewusteloos. Mensen vonden u en brachten u naar een kliniek. Uw wonden werden daar verzorgd. U vertelde in de kliniek dat u door dieven werd overvallen. U werd door enkele mensen naar Behsud-brug gebracht. Vandaar zette u uw weg naar huis verder.

U verminderde uw activiteiten als herder en werkte op het land. Uw broer werkte nog steeds voor het leger. In Dalwa 1393 (januari-februari 2015) kwam uw broer op verlof naar huis. Uw familie ontving een dreigbrief waarin stond dat u een spion bent en M. (...) met de Amerikanen werkte. Jullie dachten dat het een grap was. De maand nadien, tijdens de maand Hout (februari-maart 2015) kwamen de taliban naar uw huis. U en uw broer verstopten zich in de stal. Jullie konden nadien vluchten naar het huis van uw oom aan moederskant, in Abidyan. Tijdens die 8 dagen kwamen de taliban u nog twee keer zoeken. Uw moeder en vader kwamen naar uw schuilplaats bij uw oom en zeiden dat jullie om veilig te zijn het land moesten verlaten.

U verliet Afghanistan samen met M. (...) in Hout 1393 (februari-maart 2015). Bij de oversteek van Griekenland naar Turkije geraakten u en uw broer gescheiden. Uw broer was lange tijd vermist. Hij werd teruggevonden maar geraakte niet in Griekenland. Hij keerde terug naar Afghanistan. Kort na zijn aankomst werd hij in Kabul gedood.

U kwam op 8 september 2015 in België aan en vroeg op 14 september 2015 asiel aan.

Uw vrouw en kinderen verblijven in uw ouderlijk huis samen met uw ouders en de vrouw en kinderen van M. (...). Uw familie werd na uw vertrek nog meerdere keren bezocht door de taliban die naar u op zoek zijn. U hebt ook nog twee zussen in Kabul en één in Jalalabad.

U legt de volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: uw taskara (origineel), een dreigbrief (origineel), foto's van uw broer in het leger (kopie), foto's van uw broer na zijn overlijden (kopie) en de envelop van verzending van de documenten (origineel).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Uw verklaringen over de door u ondergane bedreigingen zijn dermate tegenstrijdig, onwaarschijnlijk en vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Ten eerste zijn er belangrijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo valt het vooreerst op dat u in uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens hebt vermeld dat uw broer ook betrokken was bij uw problemen of dat zijn werk als militair er iets mee te maken had (verklaring DVZ, p. 3), terwijl u tijdens het interview bij het CGVS wel duidelijk aangaf dat het werk van uw broer als militair een oorzaak was van uw problemen met de taliban, en dat de taliban niet alleen u

maar ook uw broer vervolgden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u bij DVZ wel had verteld dat u en uw broer naar het huis van oom gingen (gehoorverslag, p. 19). Dit strookt echter niet met uw verklaringen bij DVZ waar staat: "Ik zat verstopt in het huis" en "Ik ben gevlucht naar mijn oom aan moederszijde. Ik verblijf er acht dagen. Mijn moeder kwam bij mij en zei dat ik best Afghanistan zou verlaten"(verklaring DVZ, p. 3). U verklaart ook dat u bij DVZ had gezegd dat uw broer vermist was geraakt (gehoorverslag, p. 19). Het klopt inderdaad dat u toen het bij DVZ over de woonplaats van uw broer ging, vermeldde dat hij meereisde tot Griekenland maar dat jullie geen contact meer hadden (verklaring DVZ, p. 7). Dit verklaart echter niet waarom u op geen enkel moment bij DVZ aanhaalde dat u en uw broer dezelfde problemen hadden en dat dat onder andere kwam door het feit dat hij militair was. U verklaart hierover: "Ja ze vroegen het niet, ze vroegen wat vroeg de Taliban van jou en je broer en ik zei hen ze zeiden dat je broer werkt bij de ongelovigen" (gehoorverslag, p. 19). Dit staat echter nergens in het verslag van DVZ vermeld. U zei daar enkel dat de taliban zeiden dat u een spion was en hen had aangegeven bij de overheid (verklaring DVZ, p. 3). U hebt bij DVZ dus niet vermeld dat de taliban iets zouden gezegd hebben over de job van uw broer.

Een andere tegenstrijdigheid betreft de periode van twee jaar tussen uw ontvoering en het tweede bezoek van de taliban. Bij DVZ verklaarde u dat de taliban in die twee jaar verschillende keren aan u vroegen om voor hen te werken maar dat u uitvluchten zocht. Eén à twee maanden voor uw vlucht zouden ze meer regelmatig zijn gekomen maar dan verstopte u zich steeds (verklaring DVZ, p. 3). Tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde u echter dat u tussen uw ontvoering en het moment dat u uw huis moest ontvluchten niets meer hoorde van de taliban. Ze benaderden u nooit (gehoorverslag, p. 22). De vraag wordt u dan nogmaals gesteld om zeker te zijn dat u het goed hebt begrepen en u vertelt dat ze kwamen toen Qari Hijrat werd genomen en uw broer thuis was van verlof (gehoorverslag, p. 23). Dit was het bezoek dat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Afghanistan (gehoorverslag, p. 17). U weet niet waarom de taliban u twee jaar gerust lieten (gehoorverslag, p. 23) en bevestigt nogmaals dat de taliban in die twee jaar ertussen nooit naar uw huis kwamen (gehoorverslag, p. 23). U wordt geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ waarin u zei dat de taliban u meerdere keren vroegen om met hen te werken in die twee jaren en dat u uitvluchten vond. U antwoordt hierop dat u het niet weet en dat het niet in uw hoofd kwam (gehoorverslag, p. 23). Nadien zegt u ook dat een maand of anderhalve maand ervoor mensen zeiden dat u en uw broer werden gezocht en dat u ook een dreigbrief kreeg 25 dagen ervoor (gehoorverslag, p. 23). U geeft dus geen enkele afdoende verklaring voor de flagrante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Deze tegenstrijdigheid doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U hebt daarenboven de dreigbrief niet vermeld bij DVZ. U verklaart dat u wel vermeld had bij DVZ dat u een brief had toen ze u vroegen achter uw documenten (gehoorverslag, p. 26). In uw verklaring bij DVZ staat echter nergens vermeld dat u een brief mee had. U hebt dit ook niet vermeld toen u weergaf waarom u Afghanistan had verlaten, terwijl het wel een onderdeel van uw vluchtrelaas is. Ook het feit dat u de dreigbrief niet vermeldde bij DVZ doet dus afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaart bovendien dat u eerst dacht dat de dreigbrief die u kreeg een grap was (gehoorverslag, p. 17). Dit is niet geloofwaardig. U was al ontvoerd en mishandeld door de taliban, dus het is niet logisch dat u een dreigbrief niet serieus zou opvatten. Hiermee geconfronteerd reageert u dat jullie allemaal dachten dat het van iemand moest zijn maar het niet goed konden lezen, en dat jullie aan niemand in het dorp konden vragen om het te lezen omdat jullie bang waren (gehoorverslag, p. 23). U verandert dus uw verklaringen en zegt plots dat in plaats van te denken dat het een grap was, jullie angstig waren. Wanneer u hierop gewezen wordt, verklaart u enkel dat u het aan niemand zou tonen in het dorp want dan weten ze dat u een brief van de taliban hebt gehad (gehoorverslag, p. 24). Plots verklaart u dus dat jullie wisten dat het om een brief van de taliban ging. Dit rijmt niet met uw eerdere verklaringen, met name dat u dacht dat de dreigbrief een grap was.

U vermeldde bij DVZ ook dat de taliban toen ze u hadden ontvoerd, u ervan beschuldigden een eerdere aanval van de taliban te hebben aangegeven bij de overheid (verklaring DVZ, p. 3). Tijdens het gehoor bij het CGVS gaf u echter niets specifiek aan waar de taliban u van beschuldigde, behalve van een spion te zijn, ondanks het feit dat u meerdere keren gevraagd werd of de taliban u van een specifiek feit beschuldigden. Er wordt u ook gezegd dat bij uw vorige interview zei dat de taliban u zeiden dat u hen voor een vorige aanval had aangegeven bij de overheid (gehoorverslag, p. 20-21). Uiteindelijk zegt u dat de taliban u ervan beschuldigden de schuld te hebben van de aanval van de Amerikanen op één van hun leden, Qari Ismat. Wanneer hierover wordt doorggevraagd kan u ook niet zeggen voor welke aanval u hem dan zou hebben aangegeven bij de overheid (gehoorverslag, p. 21). U legt dus tegenstrijdige

verklaringen of over de precieze beschuldigingen die de taliban u ten laste legden. Zelfs wanneer er u duidelijk wordt gezegd wat u vertelde bij DVZ, kan u niet specificeren waarover het ging en lijkt u zich niet te herinneren dat u dat verteld had bij DVZ.

Verder zijn er verschillende onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is vooreerst opvallend dat de taliban u plots vrijlieten. U denkt dat dat was omdat ze geen bewijs vonden (gehoorverslag, p. 22). Gevraagd of de taliban altijd een bewijs nodig hebben als ze iemand van iets beschuldigen verklaart u dat u het niet weet (gehoorverslag, p. 22). U hebt dus geen uitleg waarom de taliban u zouden ontvoeren en van spionage beschuldigen, maar u dan plots weer zouden vrijlaten. Dit is ook opvallend omdat de taliban wilden dat u jihad met hen deed (gehoorverslag, p. 16). Ze hadden u bij hen en konden u ertoe verplichten, maar lieten u dan toch gaan. Dit is niet aannemelijk.

U verklaart ook dat de taliban u na uw ontvoering twee jaar lang gerust lieten. Ze hadden u wel een nummer gegeven waarop u informatie over hun vijanden moest doorgeven maar u deed dat nooit. Uw vader had het nummer weggegooid. U weet niet waarom de taliban u twee jaar gerust lieten (gehoorverslag, p. 22-23). U wordt geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat de taliban u ontvoeren en mishandelen en dan gedurende twee jaar gerust laten om dan plots te zeggen dat u spioneert. U verklaart dat ze u beschuldigden in verband met het incident van Hijrat en dat uw broer van de frontlinie terug thuis was gekomen (gehoorverslag, p. 23). Dit is geen afdoende verklaring waarom de taliban u zouden ontvoeren en dan plots toch terug zouden bedreigen. U had twee jaar lang niets van de taliban gehoord, ondanks het feit dat u hun eisen niet had uitgevoerd. Uw broer werkte ook nog steeds bij het leger. Het is weinig aannemelijk dat u na een ingrijpende ontvoering plots zou worden gerust gelaten.

U legt ook vage verklaringen af over de ondervragingen van de taliban. U verklaart enkel dat ze vroegen voor wie u spioneerde en dat ze zeiden dat uw broer ook spioneerde. U herinnert zich niet meer of ze nog iets anders over uw broer vroegen want het was lang geleden (gehoorverslag, p. 22). Het zou nochtans logisch zijn dat de taliban u meer gedetailleerde vragen zouden stellen over het werk van uw broer, aangezien hij volgens hen voor de vijand werkte en deze informatie voor hen erg waardevol kan zijn. Het is ook niet aannemelijk dat u verklaart zich niet te herinneren wat ze u allemaal vroegen, aangezien het om een ingrijpende gebeurtenis ging. U kan ook geen weerslag geven van het gesprek tussen de taliban en de tolk waar u bij aanwezig was en weet enkel te zeggen dat de tolk bekende dat hij tolk was (gehoorverslag, p. 22).

U weet bovendien niet of uw broer in het leger vertelde dat u ontvoerd was geweest (gehoorverslag, p. 27). U weet ook niet in welke kliniek u werd verzorgd nadat u ontvoerd was en waar dit was. U weet zelfs niet in welk district dit was (gehoorverslag, p. 27-28).

U verklaart bovendien ook dat de taliban u na uw vertrek meerdere malen bij uw thuis kwamen zoeken. U weet echter niet hoe vaak ze kwamen en hebt dit ook niet gevraagd (gehoorverslag, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u geen informatie probeert in te winnen over de actualiteit van het risico ten aanzien van uw persoon, zeker gezien het feit dat u nog telefonisch contact hebt met uw vader en dat hij u vertelde over de bezoeken van de taliban (gehoorverslag, p. 11-12).

Het valt bovendien op dat u slechts erg weinig informatie kan geven over het werk van uw broer in het leger. U vertelt enkel dat hij in Nuristan werkte, in het 201st Corps zat, militaire politie was en ongeveer drie jaar in het leger werkte voor u uit Afghanistan vertrok. U weet niet in welk bataljon hij zat, hebt geen verdere informatie over zijn eenheid, hoe hij bij het leger ging, wat zijn rang was, waar hij in Nuristan werkte, of hij met de Amerikanen werkte en wie zijn overste was. Er wordt meerdere malen aangedrongen om eender welk gegeven over de job van uw broer te vertellen en er wordt u op gewezen dat u zeer weinig informatie geeft, maar u verklaart enkel dat u het zich niet herinnert en dat uw broer enkel aan uw vader zaken vertelde (gehoorverslag, p. 24-25).

U legt ook verwarde verklaringen af over de documenten van uw broer zijn werk. Eerst verklaart u dat u naast foto's geen andere documenten hebt van zijn werk omdat al zijn bezittingen zonken in de oceaan. U hebt echter geen verklaring waarom hij dan wel nog zijn gsm met de foto's had (gehoorverslag, p. 25). U weet ook niet waar de foto's van uw broer in dienst getrokken zijn (gehoorverslag, p. 26).

Uw verklaart daarenboven dat uw broer na een afwezigheid van 8-9 maanden uit Afghanistan terugkeerde en in Kabul bij uw zus ging wonen omdat hij nog gezocht werd. Na 20-25 dagen tot een

maand werd hij daar gedood door iemand op een moto (gehoorverslag, p. 25-26). Uw broer werd dus erg fervent gezocht: hij was reeds langere tijd weg uit Afghanistan maar werd zeer kort na zijn terugkomst in een andere stad gevonden en vermoord. U hebt echter geen verklaring hoe ze hem zo snel vonden en ook niet waarom ze hem doodden (gehoorverslag, p. 26). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat uw broer een dergelijke belangrijke functie of rol had die ertoe zou leiden dat hij op dergelijk fervente wijze gezocht zou worden.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen kunnen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk worden bevonden en dus ook langer de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit ondersteunen. Dit element staat hier niet ter discussie. Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Afghanistan, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen, de door u en uw familie ondergane vervolging niet aannemelijk maken. De foto's van de persoon in uniform die u neerlegt staven niet dat het om uw broer gaat en ook niet dat hij in de door u aangehaalde omstandigheden overleed. Daarenboven legt, zoals eerder vermeld, gebrekkige verklaringen af over deze foto's. Het medisch document dat u neerlegt staft enkel dat u in België bepaalde medicatie neemt en niet waarom u deze medicatie neemt en wat er aan de basis van uw gezondheidsproblemen ligt. De envelop van verzending van uw documenten kan enkel een indicatie geven van uw herkomst. Dit element staat hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Uit de omschrijving van de locatie van uw dorp blijkt dat dit zich in het grootstedelijk gebied van Jalalabad bevindt. U omschrijft dat aan de ene kant van uw dorp de berg ligt en aan de andere kant liggen de dorpen Taghar en Lajgar. Uw dorp is geconnecteerd met deze dorpen door een paar velden. Zowel Taghar als Lajgar liggen op ongeveer 10 minuten stappen. Daaronder ligt Qasim Abad. Via Behsud brug bent u op 15-20 minuten met de auto in de stad Jalalabad (gehoorverslag, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw dorp Taghar heet, een subdorp is van het grotere Taghar (gehoorverslag, p. 5, 16) en dus bij dit dorp hoort. Uit bovenstaande elementen en de bij uw dossier gevoegde kaart blijkt dus duidelijk dat uw dorp zich in het grootstedelijk gebied Jalalabad bevindt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielsezoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en geeft hij een ganse theoretische uiteenzetting over de geloofwaardigheid van het asielse relaas, de bewijslast in deze en de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op de asielinstanties rust.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door hem voorgelegde documenten, hekelt verzoeker de stelling in de bestreden beslissing dat aan de door hem neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat Afghaanse documenten op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden en niet van valse te onderscheiden zijn, aangezien hij "op dien gronde op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielse relaas kan staven". Hij vervolgt dat de motivering in de bestreden beslissing dat hij maar weinig "logische" zaken te vertellen heeft over de documenten die hij neerlegde en waarvan wordt gezegd dat het deze documenten aan iedere vorm van bewijswaarde ontbeert, niet voldoende kan zijn om heel zijn asielse relaas af te doen als ongeloofwaardig.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking verleende aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) teneinde hen in de mogelijkheid te voorzien op een zo adequaat mogelijke manier zijn asielse relaas te onderzoeken en stelt dat hij "dan ook de documenten heeft overgelegd die hij kon overleggen en in de toestand dat hij ze in zijn bezit had".

Verzoeker stelt bij zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven en wenst te wijzen op de overduidelijke fysieke gelijkenissen tussen zichzelf en zijn broer op de foto's die hij neerlegde. Hij herhaalt dat het merendeel van zijn documenten verloren gingen in de Griekse wateren. Verzoeker wijst er tevens op dat zijn broer bijzonder karig was met het verstrekken van informatie naar andere mensen toe, aangezien de angst voor spionnen alomtegenwoordig is.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat hij medicatie neemt die zware slaperigheid met zich meebrengt en dat deze slaperigheid een effect had op het verloop van het interview.

2.1.2. In een tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en zet hij dienaangaande theoretische beschouwingen uiteen. Hij poneert dat aan de voorwaarden in voormeld artikel werd voldaan, aangezien de taliban hem klaarblijkelijk viseert nu hij, die ervan werd verdacht een spion te zijn of toch op zijn minst als een spion werd bestempeld, werd gevangengenomen, gefolterd en uiteindelijk ook zwaar gewond werd achtergelaten.

2.1.3. In een derde middel verwijst verzoeker naar de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet waarop ook hier een theoretische uiteenzetting volgt. Hij stipuleert dat hij *in casu* op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Verder benadrukt hij dat hij afkomstig is uit het district Behsud in de provincie Nangarhar zodat het de specifieke veiligheidssituatie aldaar is die hem aanbelangt, wijst hij erop dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precare veiligheidssituatie plaatsvindt en meent hij dat het CGVS zich niet afdoende uitsprekt over de veiligheidssituatie in het district waaruit hij afkomstig is.

2.1.4. In een vierde middel verwijst verzoeker naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan dat indien de commissaris-generaal van oordeel is dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat, hij daarvan het bewijs moet leveren, wat *in casu* blijkens de motivering van de bestreden beslissing niet het geval is. Verzoeker vervolgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing Jalalabad vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief.

Dat de bestreden beslissing oppert dat de situatie in Jalalabad niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Overwegende dat Jalalabad een veiligere plaats zou zijn voor verzoeker dan diens nog gevaarlijkere district is geen afdoende oplossing.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker geen hoger opleiding heeft genoten en bovendien analfabeet is.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Dat verzoeker bovendien onterecht wordt afgeschilderd als een man die een zelfstandig leven kan leiden in Jalalabad.

Bovendien:

“Many of the newly internally displaced and returnee Afghans in Afghanistan remained vulnerable to secondary or repeated displacement owing to the growing severity and reach of the conflict and a rise in commodity prices, as well as a scarcity of services and jobs in areas of high returnee settlement, in particular in the Baghlan, Kabul, Kunduz Laghman and Nangarhar Provinces. Although the large urban centres of Jalalabad and Kabul became a destination of choice, in particular among undocumented returnees, the absorption capacity in urban settings, in particular in terms of access to land, health care and education, was limited. A policy framework for returnees and internally displaced persons that addresses issues such as harmonization of support, free choice of settlement, the provision of identity cards and an action plan for returnees and internally displaced persons was adopted on 14 February.”
(UN Secretary-General (UNSG), The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 3 March 2017, A/71/826-S/2017/189, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c276634.html>)

Dat het CGVS bovendien er te gemakkelijk van uitgaat als zou verzoeker, te weten iemand die niet kan lezen noch schrijven, een goede levenskwaliteit hebben in een levensbedreigend milieu te midden van een ernstig verstoorde maatschappij.

Dat verder eventuele “contacten” van verzoeker zelf angstig zijn voor represailles door de Taliban op verdenking van spionage en verzoeker maar moeilijk steun zou kunnen vinden.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 26 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn verklaringen over de door hem ondergane bedreigingen dermate tegenstrijdig, onwaarschijnlijk en vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo oordeelt de commissaris-generaal dat (i) het opvalt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nergens vermeld heeft dat hij en zijn broer dezelfde problemen hadden en dat dat onder andere kwam door het feit dat zijn broer militair was, dat (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de periode van twee jaar tussen zijn ontvoering en het tweede bezoek van de taliban, dat (iii) verzoeker de dreigbrief niet heeft vermeld bij de DVZ, dat (iv) het ongeloofwaardig is dat verzoeker eerst dacht dat de dreigbrief die hij kreeg een grap was terwijl hij daarvoor door de taliban al ontvoerd en mishandeld was, dat (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de precieze beschuldigingen die de taliban hem ten laste legden, dat (vi) het opvallend en vreemd is dat de taliban verzoeker plots vrijlieten en hem na zijn ontvoering twee jaar lang gerust lieten, dat (vii) verzoeker vage verklaringen aflegde over de ondervragingen van de taliban, dat (viii) verzoeker niet weet of zijn broer in het leger vertelde dat hij ontvoerd was geweest en ook niet weet in welke kliniek hij werd verzorgd nadat hij ontvoerd was, dat (ix) het niet aannemelijk is dat verzoeker geen informatie probeert in te winnen over de actualiteit van het risico ten aanzien van hem, dat (x) verzoeker slechts erg weinig informatie kon geven over het werk van zijn broer in het leger, dat (xi) verzoeker verwarde verklaringen aflegde over de documenten van zijn broers werk, en dat (xii) verzoeker niet kan verklaren hoe ze zijn broer zo snel vonden en waarom ze hem doodden. Ten slotte overweegt de commissaris-generaal dat de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn pertinent en correct en vinden grondslag in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Zo beperkt verzoeker zich in het eerste middel hoofdzakelijk tot het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent de door hem neergelegde documenten, zonder evenwel concreet in te gaan op de talrijke tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld. De Raad benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verzoeker gaat met de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de motivering van de bestreden beslissing niet volstaat waar wordt gesteld dat aan de door hem voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat Afghaanse documenten op niet-reguliere wijze kunnen bekomen worden en omdat hij maar weinig logische zaken te vertellen heeft, overigens uit van een onvolledige/verkeerde lezing van de desbetreffende motieven. De bestreden beslissing luidt dienaangaande immers als volgt:

“Uw taskara kan hoogstens uw verklaringen over uw identiteit ondersteunen. Dit element staat hier niet ter discussie. Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Afghanistan, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen, de door u en uw familie ondergane vervolging niet aannemelijk maken. De foto's van de persoon in uniform die u neerlegt staven niet dat het om uw broer gaat en ook niet dat hij in de door u aangehaalde omstandigheden overleed. Daarenboven legt, zoals eerder vermeld, gebrekkige verklaringen af over deze foto's. Het medisch document dat u neerlegt staat enkel dat u in België bepaalde medicatie neemt en niet waarom u deze medicatie neemt en wat er aan de basis van uw gezondheidsproblemen ligt. De envelop van verzending van uw documenten kan enkel een indicatie geven van uw herkomst. Dit element staat hier niet ter discussie.”

Gelet op deze pertinente vaststellingen, stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat de door verzoeker bijgebrachte documenten de gedane appreciatie aangaande zijn asielrelaas niet kunnen wijzigen. Door louter te volharden in zijn oorspronkelijke verklaringen en te wijzen op de “overduidelijke fysieke gelijkenissen” tussen zichzelf en zijn broer op de door hem neergelegde foto's, toont verzoeker niet op objectieve wijze aan dat de persoon op de foto's daadwerkelijk zijn broer is, laat staan dat zijn broer in de door hem aangehaalde omstandigheden is overleden. In zoverre kan worden aangenomen dat verzoekers broer uit angst voor spionnen bijzonder karig was met het verstrekken van informatie aan andere mensen, biedt dit nog geen verklaring voor de bewering van verzoeker dat zijn broer hem, *nota bene* zijn eigen broer, niet meer zou hebben verteld over zijn werk in het leger. Er kan immers moeilijk worden aangenomen dat verzoekers broer ook zijn eigen broer zou verdenken van spionage. Dat verzoeker niet weet in welk bataljon zijn broer zat, geen verdere informatie heeft over zijn eenheid, hoe hij bij het leger ging, wat zijn rang was, waar hij in Nuristan werkte, of hij met de Amerikanen werkte en wie zijn overste was, ondermijnt eens te meer zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Het werk van zijn broer als militair was volgens verzoekers verklaringen immers een oorzaak van zijn problemen met de taliban. Bovendien worden in de bestreden beslissingen nog tal van andere tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en vaagheden vastgesteld op basis waarvan wordt geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in het eerste middel nog op wijst dat hij tijdens het interview op het CGVS slaperig was ten gevolge van de medicatie die hij neemt, wordt opgemerkt dat dit geenszins de vele onwaarschijnlijke en vage verklaringen die hij heeft afgelegd, vergoelijkt. Uit het loutere gegeven dat hij slaperig was, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om correcte, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt alvast niet uit het gehoorverslag. Hieruit blijkt immers dat verzoeker in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven, dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker geen blijk gaf van ernstige problemen omwille van het nemen van zijn medicatie (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 9 mei 2017). Niets wijst er dan ook op dat verzoeker door “zware slaperigheid” verhinderd zou zijn geweest de waarheid te vertellen en duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De Raad merkt hierbij op dat iedere asielzoeker blootstaat aan enige vorm van vermoedelijkheid tijdens het gehoor maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in om de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. De loutere herhaling in het tweede middel dat de taliban verzoeker klaarblijkelijk viseert nu hij, die ervan werd verdacht een spion te zijn of toch op zijn minst als een spion werd bestempeld, werd gevangengenomen, gefolterd en uiteindelijk ook zwaar gewond werd achtergelaten, vermag deze beoordeling niet om te buigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgelaten vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Verzoekers bewering in het derde middel dat hij trauma's zou hebben opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en gelet op het feit dat hij geen objectieve elementen aanbrengt die deze bewering ondersteunen, niet worden gevolgd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan samen met de commissaris-generaal worden aangenomen dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vooreerst het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie') en het bij de aanvullende nota van 26 januari 2018 gevoegde EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 26 januari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Te dezen kan op basis van de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier genoegzaam worden vastgesteld dat het dorp Taghar, waarvan verzoeker verklaarde afkomstig te zijn en dat gelegen is in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied

Jalalabad kan worden gerekend (zie: adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017, p. 7 (figuur 2) en p. 8 (figuur 3); OCHA, "Nangarhar Province, Beshud district, reference map" (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Taghar gesitueerd is)). Uit deze informatie blijkt dat een recente studie van de Afgaanse overheid van augustus 2016 de provincie Jalalabad geografisch aftekent als "een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten". Op grond van deze landeninformatie, waarbij voornoemde geografische afbakening wordt getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen, kan aldus genoegzaam worden vastgesteld dat verzoekers dorp Taghar, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en dat er wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen. Aldus maakt verzoeker, die nalaat zelf informatie voor te leggen op basis waarvan tot een andere beoordeling kan worden gekomen, niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, ten onrechte de situatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad heeft onderzocht.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het vierde middel nog lijkt voor te houden, wordt in zijn geval geen toepassing gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Zijn betoog dat de bestreden beslissing Jalalabad vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief, doch dat de commissaris-generaal geenszins heeft onderzocht in welke omstandigheden hij concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele "herlocatie" in Afghanistan, waarbij hij wijst op zijn gebrek aan zelfstandigheid en op eventuele contacten bij wie hij "maar moeilijk steun zou kunnen vinden", mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad (adm. doss., stuk 15, landeninformatie, COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017; rechtsplegingsdossier, stuk 7, EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017) blijkt dat het gros van het geweld dat er plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afgaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen of aanslagen met bembommen of magnetische "Improvised Explosive Devices" (IED's) op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "security enforcements". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afgaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar en er de Taliban en de "Afghan National Security Forces" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er evenwel geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht bij de aanvullende nota van 26 januari 2018 niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in het derde middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN